YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kolmas jaosto)

30 päivänä maaliskuuta 2000 *

Asiassa T-51/96,

Miwon Co. Ltd, kotipaikka Soul (Etelä-Korea), edustajanaan asianajaja J. F. Bellis, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Loesch & Wolter, 11 rue Goethe,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja A. Tanca, avustajinaan asianajajat H.-J. Rabe ja G. Berrisch, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston pääjohtaja Alessandro Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies N. Khan, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

väliintulijana,

jossa kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Indonesiasta, Korean tasavallasta ja Taiwanista peräisin olevan mononatriumglutamaatin tuonnissa ja näiden tuotteiden tuonnissa käyttöön otetun väliaikaisen polkumyyntitullin lopullisesta kantamisesta annetun asetuksen (ETY) N:o 2455/93 muuttamisesta sekä menettelyn lopettamisesta Thaimaan osalta 19 päivänä tammikuuta 1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 81/96 (EYVL L 15, s. 20), siltä osin kuin se koskee kantajaa,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Jaeger sekä tuomarit K. Lenaerts, V. Tiili, J. Azizi ja P. Mengozzi,

kirjaaja: hallintovirkamies A. Mair,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 27.4.1999 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian taustalla olevat tosiseikat

1 Kantaja on korealainen yhtiö, joka tuottaa monia erilaisia elintarvikkeita ja kemiallisia tuotteita, muun muassa mononatriumglutamaattia (glutaamihapon suolat).

2 Komissio antoi 2.3.1990 väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Indonesiasta, Korean tasavallasta, Taiwanista ja Thaimaasta peräisin olevan glutaamihapon ja sen suolojen tuonnissa ja sitoumusten hyväksymisestä näistä maista peräisin olevan glutaamihapon ja sen suolojen tuonnissa asetuksen N:o 547/90 (EYVL L 56, s. 23), jossa se muun muassa hyväksyi kantajan ehdottaman sitoumuksen.

3 Neuvosto antoi 27.6.1990 lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Indonesiasta, Korean tasavallasta, Taiwanista ja Thaimaasta peräisin olevan mononatriumglutamaatin tuonnissa ja näiden tuotteiden tuonnissa käyttöön otetun väliaikaisen polkumyyntitullin lopullisesta kantamisesta asetuksen N:o 1798/90 (EYVL L 167, s. 1). Tätä asetusta on muutettu 12.10.1992 annetulla neuvoston asetuksella N:o 2966/92 (EYVL L 299, s. 1) ja 2.9.1993 annetulla neuvoston asetuksella N:o 2455/93 (EYVL L 225, s. 1). Niihin mononatriumglutamaattia tuottaviin ja vieviin yrityksiin, joiden sitoumukset komissio on hyväksynyt asetuksessa N:o 547/90, tiettyyn Indonesiasta peräisin olevan mononatriumglutamaatin tuontiin sovellettavien polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden uudelleentarkastelun yhteydessä annettujen sitoumusten hyväksymisestä ja tutkimuksen lopettamisesta 12 päivänä lokakuuta 1992 tehdyssä päätöksessä 92/493/ETY (EYVL L 299, s. 40) ja tiettyyn Indonesiasta,

Korean tasavallasta, Taiwanista ja Thaimaasta peräisin olevan mononatriumglutamaatin tuontiin sovellettavien, polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden uudelleentarkastelun yhteydessä annettujen sitoumusten hyväksymisestä 30 päivänä heinäkuuta 1993 tehdyssä päätöksessä 93/479/ETY (EYVL L 56, s. 23), ei kohdistettu lopullista tullia. Kantaja on yksi näistä yrityksistä.

4 Orsan, joka on mononatriumglutamaatin ainoa tuottaja yhteisössä, esitti 10.5.1994 komissiolle uudelleentarkasteluvaatimuksen polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 11 päivänä heinäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2423/88 (EYVL L 209, s. 1; jäljempänä perusasetus) 14 artiklan nojalla, koska mononatriumglutamaattia oli tuotu yhteisöön voimassa olevia hintasitoumuksia alemmin hinnoin. Komissio aloitti kyseessä olevien säädöstekstien uudelleentarkastelun 9.7.1994 julkaistulla ilmoituksella (EYVL C 187, s. 13).

5 Komissio lähetti kantajalle kyselyn 12.7.1994 ja teki lokakuussa 1994 tarkastuskäynnin kantajan Soulin toimipaikkaan. Tässä yhteydessä kantaja toimitti komissiolle muistion, jossa se väitti Orsanin tuovan suuria määriä mononatriumglutamaattia Brasiliasta voimassa olevia markkinahintoja huomattavasti alemmilla hinnoilla.

6 Vaikka vientihinnat nimellisarvoltaan täyttivätkin sitoumusten ehdot, tavaran jälleenmyyntihintojen taso yhteisössä oli kuitenkin selvä merkki siitä, että hintasitoumuksia ei noudatettu. Komissio lähetti 8.6.1995 kantajalle kirjeen, jossa se ilmoitti aikomuksestaan peruuttaa hintasitoumukselta hyväksyntänsä ja korvata se väliaikaisella polkumyyntitullilla, joka perustuisi ennen hintasitoumuksen hyväksymistä todettuihin tosiseikkoihin.

7 Komissio antoi 18.7.1995 väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön otosta Indonesiasta, Korean tasavallasta, Taiwanista ja Thaimaasta peräisin olevan mononatriumglutamaatin tuonnissa asetuksen N:o 1754/95 (EYVL L 170, s. 4) perusasetuksen 10 artiklan 6 kohdan nojalla. Kantajan tuottamalle ja viemälle mononatriumglutamaatille asetettiin väliaikainen polkumyyntitulli, jonka suuruus oli 0,163 ecua kilogrammalta.

8 Neuvosto antoi 19.1.1996 lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Indonesiasta, Korean tasavallasta ja Taiwanista peräisin olevan mononatriumglutamaatin tuonnissa ja näiden tuotteiden tuonnissa käyttöön otetun väliaikaisen polkumyyntitullin lopullisesta kantamisesta annetun asetuksen (ETY) N:o 2455/93 muuttamisesta sekä menettelyn lopettamisesta Thaimaan osalta asetuksen N:o 81/96 (EYVL L 15, s. 20; jäljempänä riidanalainen asetus). Mononatriumglutamaatille, jota kantaja tuotti ja vei maasta, asetettiin lopullinen tulli, jonka suuruus oli 0,286 ecua kilogrammalta.

9 Riidanalaisen asetuksen vientihinnan määrittämistä koskevissa perustelukappaleissa lausutaan seuraavaa:

"(25) Kaikkien Indonesiassa, Koreassa ja Taiwanissa yhteistyössä toimivien tuottajien komission kyselyssä ilmoittamat vientihinnat vastasivat hintasitoumusten tasoa. Vientihintojen tarkistus kuitenkin todisti tarkastushakemuksessa esitetyn valituksen, että hintasitoumuksia oli rikottu ja että ilmoitetut vientihinnat eivät olleet luotettavia.

(26) Yllä mainittuun päätelmään tultiin seuraavien seikkojen harkinnan jälkeen: komissio pyysi tietoa kyseisen tuotteen jälleenmyyntihinnoista sekä tietoa kuluista viennin ja jälleenmyynnin välillä kaikilta tuojilta, jotka olivat hankkineet mononatriumglutamaattia tässä tarkistuksessa yhteistyössä toimineilta viejiltä.

Tietty määrä tuojia antoi pyydetyt tiedot jälleenmyyntihinnoista ja kustannuksista, ja tiedot tarkistettiin tutkimuksessa edelleen yhteistyössä toimivien tuojien toimitiloissa. Ilmeni, että viimeksi mainitut tuojat, joiden tuote oli peräisin yhteistyössä toimivilta korealaisilta, indonesialaisilta ja taiwanilaisilta viejiltä, olivat tutkimusajanjakson aikana kaikki myyneet kyseistä tuotetta yhteisön markkinoilla tappiollisesti ja joissakin tapauksissa jälleenmyyntihinta ei kattanut edes hankintahintaa. Tämä oli yleinen malli hinnoittelukäytännössä koko tutkimusajanjakson aikana, eikä sille ole muuta vakuuttavaa selitystä kuin olemassa olevat tasoitusjärjestelyt. Lisäksi tarkistuskäynneillä tiettyjen tuojien luona löydettiin selvää näyttöä siitä, että Miwon Co. Ltd:n (Korea) ja PT Indomiwon Citra Intin (Indonesia) hyväksyttyjä hintasitoumuksia oli rikottu ja että tuontihinnat eivät olleet hintasitoumusten tasolla. Indonesialaisen yrityksen tapauksessa rikkomuksesta todistivat kyseisen tuotteen myyntiin liittyvät hyvityslaskut ja korealaisen yrityksen tapauksessa olemassa olevan kirjeenvaihdon viittaukset huomattavasti hintasitoumuksia alhaisempiin hintoihin. Pelkästään edellä mainitut seikat jo osoittavat, että tosiasialliset vientihinnat kyseisen kaupankäynnin osalta ovat merkittävästi alhaisempia kuin hintasitoumuksen tasolla ilmoitetut.

Edellä kuvatussa tilanteessa, joka vahvasti tukee olettamusta tasoitusjärjestelyn olemassaolosta sekä ilmoitettujen vientihintojen epäluotettavuudesta, pääteltiin, että yhteistyössä toimivien viejien ilmoittamat vientihinnat on muodostettava uudestaan perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaisesti niiden hintojen perusteella, joilla tuotava tuote myytiin ensimmäisen kerran riippumattomalle ostajalle, mukauttaen hintoja tuonnin ja jälleenmyynnin välissä olevilla kustannuksilla sekä kohtuullisen voittomarginaalin osalta kyseisille tuojille.

(27) Vastaavasti Korean, Taiwanin ja Indonesian yhteistyössä toimivien tuojien osalta vientihinta muodostettiin vähentämällä jokaisen yhteistyössä toimivan viejän painotetuista keskimääräisistä jälleenmyyntihinnoista ensimmäiselle riippumattomalle ostajalle tuojan kustannuksia tuonnin ja jälleenmyynnin välillä vastaava summa sekä 5 prosentin voitto. Voittosummaa pidetään kohtuullisena, koska se oli aikaisemmissa tutkimuksissa katsottu asianmukaiseksi kyseisen tuotteen osalta, eikä sitä ole kiistetty. Lisävähennys tehtiin tullien ja muiden kustannusten, kuten merirahti- ja vakuutuskulujen osalta vapaasti tehtaalla -tason määrittämiseksi alkuperämaissa.

(28) Yhteistyössä toimivien tuottajien kaupankäynnin osalta, josta ei saatu tietoa tuojien jälleenmyynnistä, päätettiin, että kappaleessa 13 mainituille seitsemälle tuojalle viedyn mononatriumglutamaatin jälleenmyyntihintojen tutkimuksessa saatujen tietojen perusteella viejien ilmoittamia vientihintoja ei voitu edellä mainituista samoista syistä ottaa huomioon. Vientihinnat oli määritettävä perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti tunnettujen tosiseikkojen perusteella, eli tosiasiallisten vientihintojen näissä tapauksissa katsottiin olevan samalla tasolla kuin johdanto-osan kappaleissa 25—27 kuvattu uudelleen muodostettu vientihinta."

Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset

10 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen 12.4.1996.

11 Komissio pyysi 28.8.1996 jättämällään väliintulohakemuksella lupaa saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen neuvoston vaatimuksia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laajennetun viidennen jaoston puheenjohtaja

hyväksyi komission väliintulon 16.10.1996 antamallaan määräyksellä. Komissio ei kuitenkaan toimittanut väliintulokirjelmää.

12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu kolmas jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ryhtyä työjärjestyksensä 64 artiklan mukaisiin prosessinjohtotoimenpiteisiin pyytämällä neuvostoa vastaamaan kirjallisiin kysymyksiin sekä aloittaa suullisen käsittelyn.

13 Neuvosto vastasi kirjallisiin kysymyksiin 22.4.1999 saapuneella kirjeellä. Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 27.4.1999 pidetyssä istunnossa.

14 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen asetuksen siltä osin kuin se koskee kantajaa;

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

15 Neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen;

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset seikat

16 Kantaja esittää kanteensa tueksi kaksi kanneperustetta. Ensimmäinen kanneperuste pohjautuu siihen, että perusasetuksen 2 artiklan 8 kohtaa on rikottu. Toisena kanneperusteena on se, että neuvosto on arvioinut väärin yhteisölle aiheutuneen vahingon.

1. *Ensimmäinen kanneperuste, joka pohjautuu perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan rikkomiseen*

Asianosaisten ja muiden osapuolten väitteet ja niiden perustelut

17 Kantaja väittää, että komissio ja neuvosto ovat määrittäneet vientihinnan virheellisesti käyttäessään perusteena laskennallisia vientihintoja, jotka on muodostettu kantajan tiettyjen riippumattomien maahantuojien laskuttaman jälleenmyyntihinnan perusteella perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan ja 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti sen sijaan, että olisi käytetty kantajan tosiasiallisesti laskuttamia vientihintoja perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan a alakohdassa edellytetyin tavoin.

18 Kantaja toteaa ensiksi, että vientihinnan väitettyä epäluotettavuutta koskevat toteamukset perustuivat niiltä maahantuojilta peräisin oleviin tietoihin, joiden luokse tarkastuskäynnit tehtiin syksyllä 1995, vaikka komissio oli ilmoittanut kantajalle pitävänsä sen vientihintaa epäluotettavana jo 8.6.1995 päivätyssä kirjeessään. Se asiakirjanäyttö, johon komissio väittää nojautuvansa, oli siis tiedossa vasta useita kuukausia sen jälkeen, kun komissio teki kysymyksessä olevat toteamukset.

19 Kantaja korostaa myös, että mikään ei oikeuta alentamaan toimielimille kuuluvaa näyttövelvollisuuden astetta polkumyynnin vastaisissa menettelyissä alemmaksi kuin muilla aloilla, varsinkin kilpailun alalla, vaaditaan. Kantaja huomauttaa tältä osin ensiksikin, että perusasetuksen 7 artiklan 3 kohdan a alakohdassa komissiolle annetaan oikeus pyytää jäsenvaltioita toimittamaan sille tietoja ja suorittamaan tarvittavat todentamiset sekä tarkastukset erityisesti tuojien, myyjien sekä yhteisön tuottajien keskuudessa. Koska syytöksessä on kysymys salaisesta hyvityksestä, joka vastaa vakavaa veropetosta, komissio olisi voinut pyytää jäsenvaltioita toteuttamaan kaikki tarvittavat todentamiset maahantuojien tiloissa. Tässä tarkoituksessa jäsenvaltiot olisivat voineet käyttää kaikkea niillä oman tulli- ja verolainsäädäntönsä nojalla olevaa tutkintavaltaa sen selvittämiseksi, olivatko kysymyksessä olevat maahantuojat todellisuudessa saaneet salaista hyvitystä. Kantaja toteaa edelleen, että yhteisöjen tuomioistuin on todennut, että toimielinten tulee olla erityisen tarkkoja siltä osin kuin on kysymys perusoikeuksien noudattamisesta polkumyynnin vastaisissa menettelyissä, koska näiden menettelyiden osalta ei ole määrätty kaikkia niitä menettelyllisiä takeita, joita tietyissä kansallisissa lainsäädännöissä on säädetty yksilön suojaksi (asia C-49/88, Al-Jubail Fertilizer ja Saudi Arabian Fertilizer v. neuvosto, tuomio 27.6.1991, Kok. 1991, s. I-3187 ja julkisasiamies Darmonin ratkaisuehdotus tässä asiassa, Kok. 1991, s. I-3205, 73 kohta). Lopuksi kantaja muistuttaa kaikille jäsenvaltioille yhteisestä perustavanlaatuisesta oikeusperiaatteesta eli syyttömyysolettamasta.

20 Kantaja korostaa, että perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan a alakohdan mukaan vientihinta on määritettävä tosiasiallisen vientihinnan perusteella eli tosiasiallisesti maksetun hinnan perusteella tai sen hinnan perusteella, joka maksetaan tuotteesta, joka on myyty viennissä yhteisöön, eikä siis vientihintojen laskennalliseen muodostamiseen ole turvauduttava kuin 2 artiklan 8 kohdan b alakohdassa säädetyissä kolmessa tapauksessa, eli jos vientihintaa ei ole tai jos viejä ja tuoja taikka kolmas osapuoli ovat ilmeisesti liittyneet yhteen tai sopineet keskenään tasoitusjärjestelystä taikka jos muista syistä tosiasiallisesti maksettuun tai maksettavaan yhteisöön viennissä myydyn tuotteen hintaan ei voida viitata.

21 Kantaja esittää seitsemän väitettä osoittaakseen, että toimielinten johtopäätös siitä, että ilmoitetut vientihinnat eivät olleet luotettavia, on pätemätön.

22 Kantaja toteaa ensiksi, että toimielimet ovat virheellisesti olettaneet, että riippumattomien maahantuojien käyttämät suhteellisen alhaiset jälleenmyyntihinnat eivät voisi selittyä muulla tavoin kuin sillä, että viejä on myöntänyt hyvitystä. Kantajan käsityksen mukaan toimielinten päättelyn lähtökohta, jonka mukaan jokainen maahantuoja jälleenmyy aina jokaisen yksittäisen maahan tuodun tavaran hinnalla, joka kattaa hankintakustannukset, myyntikulut sekä yleiskulut ja hallintokulut ja lisäksi kohtuullisen voittomarginaalin, on virheellinen. Kuten yksi kantajan riippumattomista maahantuojista, Tang Frères, on selittänyt, tuoja voi hyvinkin päättää hankkia merkittävän voiton tietyistä tavaroista ja pienemmän voiton joistakin muista tavaroista ja jopa myydä tietyt tavarat tappiollisesti täysin laillisista syistä, joita voivat olla markkinoiden hintataso tai joidenkin paikallisten tuottajien tai muiden maahantuojien aikaansaama kilpailu. Myös tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen (GATT) asiantuntijaryhmän vuonna 1960 tekemästä toisesta polkumyyntitulleja ja tasoitustulleja koskevasta selvityksestä ilmenee, että ei ole poikkeuksellista, että maahantuojat jälleenmyyvät tappiollisesti, ja ettei ole mitään syytä olettaa automaattisesti, että viejä tällaisessa tilanteessa harjoittaa polkumyyntiä. Kantaja korostaa tältä osin, että riippumattomat tuojat eivät ole kärsineet ostoistaan tappiota, koska ne ovat myyneet mononatriumglutamaattia ostohintaa korkeammalla hinnalla.

23 Kantaja huomauttaa myös, että ne jälleenmyyntihintoja koskevat tiedot, joihin komissio nojautuu, koskevat vain 20,48 prosenttia kantajan kaikesta mononatriumglutamaatin myynnistä yhteisöön, ja toteaa, että asiassa tehdyn tutkimuksen riittämättömyys horjuttaa komission tekemien johtopäätöksien pätevyyttä.

24 Kantaja huomauttaa toiseksi, että komission tutkimuksen kohteena olleet riippumattomat maahantuojat ovat selittäneet, että ne eivät olleet voineet laskuttaa mononatriumglutamaatista korkeampia jälleenmyyntihintoja valittajana olevan Orsanin yhteisön markkinoilla laskuttamien alhaisten hintojen vuoksi.

25 Saatuaan tutustua kahta maahantuojaansa, nimittäin Tang Frèresiä ja Scanchem UK Ltd:ä, koskeviin komissiolla oleviin luottamuksellisiin asiakirjoihin, kantaja

saattoi todeta, että siltä ostetun mononatriumglutamaatin jälleenmyynti edusti vain 1,39 prosenttia Scanchemin vuoden 1994 liikevaihdosta ja vähemmän kuin 0,19 prosenttia Tang Frèresin vuoden 1994 liikevaihdosta. Tämän vähäisen osuuden vuoksi mononatriumglutamaatin jälleenmyynnistä saadulla voitolla ei ole voinut olla merkittävää vaikutusta kysymyksessä olevien tuojien yleiseen kannattavuuteen. Sillä neuvoston korostamalla seikalla, että Scanchem osti neljä lastia mononatriumglutamaattia Miwonilta tutkimusajankohtana, ei ole merkitystä, koska nämä neljä lastia edustivat vain hyvin pientä osaa sen liikevaihdosta.

26 Kantaja toteaa lisäksi, että Tang Frères on selittänyt sille ostaneensa mononatriumglutamaattia sen vuoksi, että tietyt sen asiakkaat vaativat sitä Miwonin tuottaman kokoisina kiteinä. Kantaja esittää Tang Frèresin antaman kirjallisen lausuman, jossa todetaan seuraavasti: "On väärin sanoa, että jälleenmyyntihinnat, joilla myymme Miwonilta ostettua mononatriumglutamaattia, olisivat epätavallisen alhaiset — — . Tang Frèresin Miwonin mononatriumglutamaatista saama voittomarginaali on samaa luokkaa kuin Orsanilta ja Ajinomotolta ostetusta mononatriumglutamaatista saatu voittomarginaali."

27 Kantaja toteaa neuvoston lausumasta, jonka mukaan Tang Frèresin noudattaman hintapolitiikan tueksi ei ole esitetty mitään perustetta, että asiakirjoissa ei ole mitään näyttöä siitä, että komissio olisi koskaan pyytänytkään Tang Frèresiä selittämään syytä siihen, miksi se jälleenmyi mononatriumglutamaattia tällä hinnalla. Kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta velvoittamaan neuvoston esittämään komission Tang Fréresin luokse suorittamista tarkastuskäynneistä laaditut kertomukset sen selvittämiseksi, kysyivätkö tutkimuksen tekijät Tang Frèresiltä nimenomaisesti, oliko se saanut hyvitystä Miwonilta ja jos oli, missä muodossa.

28 Scanchem oli vastaavasti todennut 15.12.1995 kantajalle lähettämässään, Currien allekirjoittamassa kirjeessä, että sen jälleenmyyntihinnat olivat "liian alhaisia tietyissä tapauksissa, mutta tämä johtui vain siitä, että tavarasta päästäisiin eroon käyttämällä Orsanin hintoja". Kantaja korostaa vastauskirjelmässään, että neuvosto ei kommentoi lainkaan tätä Scanchemin lausumaa. Komissio ja neuvosto eivät missään vaiheessa ole kiistäneet Orsanin myyneen hyvin alhaisilla hinnoilla.

29 Tämä vaikuttaisi vahvistavan sen, että Scanchemin käyttämien jälleenmyyntihintojen taso selittyy valituksen tehneen Orsanin hintapolitiikasta johtuneella paineella. Kantaja pyytää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta myös velvoittamaan neuvoston esittämään komission Scanchemissä tekemien tarkastuskäyntien yhteydessä laaditut kertomukset sen selvittämiseksi, oliko komissio kysynyt Scanchemilta, oliko tämä saanut hyvitystä ja missä muodossa, ja miten Scanchem oli vastannut kysymykseen.

30 Kantaja toteaa kolmanneksi, että Scanchemin kirjeenvaihto, johon viitataan riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleessa, ei missään tapauksessa vahvista sitä, että kysymyksessä olevissa liiketoimissa tosiasiallisesti käytetyt vientihinnat olisivat olleet merkittävästi alhaisempia kuin hintasitoumuksen mukaiset hinnat.

31 Kantaja huomauttaa ensiksi 13.12.1992 päivättyä laskua (tilaus nro 92785) koskevasta kirjeenvaihdosta, että tämä kirjeenvaihto oli käyty tutkimusajanjakson ulkopuolella eikä sitä näin ollen voida pitää näyttönä siitä, että Miwonin käyttämät vientihinnat olisivat olleet epäluotettavia. Kantaja toteaa seuraavaksi, että alempi hinta, johon kirjeenvaihdossa viitataan, koskee yksinomaan mononatriumglutamaatin ostamista Euroopan yhteisön ulkopuolelle tapahtuvaa jälleenmyyntiä varten. Kantaja korostaa vielä, että komissio ei ole löytänyt minkäänlaista näyttöä siitä, että Scanchem olisi koskaan ostanut kantajalta mononatriumglutamaattia ilmoitettuja vientihintoja alhaisemmilla hinnoilla.

32 Kirjeenvaihdosta, joka koskee tilaukseen nro 93088 liittyvää kauppaa, jonka Miwon on laskuttanut 22.5.1993, kantaja korostaa ensinnäkin, että tätä kirjeenvaihtoa ei ole mainittu 8.12.1995 päivätyssä komission kirjeessä, jolla komissio ilmoitti kantajille ne pääasialliset tosiseikat ja johtopäätökset, joiden perusteella aiottiin suositella polkumyyntitullien käyttöönottamista, ja että tähän kirjeenvaihtoon neuvosto on vedonnut ensimmäistä kertaa vastinekirjelmässään. Näin ollen tämän todisteen käyttäminen on kyseenalaista. Kantaja väittää edelleen, että "tuettu hinta", johon tässä kirjeenvaihdossa viitataan, koskee yhteisön

ulkopuolelle tapahtuvaa jälleenmyyntiä varten suoritettua ostoa. Kantaja väittää, että Scanchemin tekemän oston ajankohtana ei ollut vielä selvillä, mihin tilauksen nro 93088 kohteena ollut mononatriumglutamaatti jälleenmyytäisiin, ja tämän vuoksi kantaja teki laskelmansa maailmanhinnan perusteella mahdollista yhteisön ulkopuolelle tapahtuvaa myyntiä silmällä pitäen. Hintasitoumuksen mukaisen hinnan ja maailmanhinnan ero olisi siirretty Scanchemin tilille, jos lasti olisi lopulta myyty yhteisön ulkopuolelle, mutta koska näin ei käynyt, tuettua hintaa ei koskaan maksettu. Komissio ei myöskään löytänyt Scanchemin toimitiloihin tekemiensä tarkastuskäyntien yhteydessä viitteitäkään hyvityksen maksamisesta. Kantaja toteaa, että riidanalaiset asiakirjat osoittavat ainoastaan, että oli olemassa kaksi hintaa eli sitoumushinta yhteisöä varten ja maailmanhinta yhteisön ulkopuolelle tapahtuvaa myyntiä varten. Eräissä telekopioissa olleiden sisämaan kuljetuskustannuksia Felixstowesta Manchesteriin koskevien viittausten osalta kantaja asettaa kyseenalaiseksi sen, oliko komissio ottanut tämän kysymyksen esille Scanchemiin tekemänsä tarkastuskäynnin yhteydessä, ja huomauttaa, että koska Manchester on vain 25 kilometrin päässä Scanchemin toimitiloista, tämä kuljetus ei välttämättä merkitse sitä, että mononatriumglutamaattia ei olisi tämän jälkeen voitu kuljettaa toiseen määränpäähän, mahdollisesti yhteisön ulkopuolelle.

33 Kantaja toteaa johtopäätöksenään, että Scanchemin kirjeenvaihto ei millään tavoin vahvista, että hyvityksiä olisi käytetty.

34 Neljänneksi kantaja väittää, että toimielinten tekemiä johtopäätöksiä rasittaa sama virheellisyys, jonka yhteisöjen tuomioistuin totesi yhdistetyissä asioissa 29/83 ja 30/83, Compagnie royale asturienne des mines ja Rheinzink vastaan komissio, 28.3.1984 antamassaan tuomiossa (Kok. 1984, s. 1679, 16 kohta), eli että on ilmeistä, että kantajan myöntämä hyvitys ei voi olla ainoa selitys maahantuojien jälleenmyyntihintojen rakenteelle. Ensinnäkin maahantuojat ovat selittäneet, että ne eivät ole voineet laskuttaa kantajalta ostetusta mononatriumglutamaatista korkeampia jälleenmyyntihintoja muun muassa yhteisössä toimivan tuottajan Orsanin hintoihin kohdistaman paineen vuoksi. Koska kantajalta ostettu mononatriumglutamaatti muodosti vain hyvin pienen osan maahantuojien liikevaihdosta, ne ovat myös voineet jälleenmyydä tuotteet pienemmällä voittomarginaalilla vaarantamatta yleistä kannattavuuttaan.

35 Kantaja toteaa viidenneksi, että komissio ei maahantuojan ja kantajan toimitiloihin vuosina 1994 ja 1995 tekemiensä tarkastuksien yhteydessä löytänyt mitään näyttöä siitä, että kantaja olisi maksanut maahantuojilleen hyvitystä tai että maahantuojat olisivat saaneet kantajalta hyvitystä. Kantaja toteaa lisäksi, että Scanchem ja Tang Frères antoivat hallinnollisen menettelyn kuluessa kirjalliset lausumat (ks. edellä 26 ja 28 kohta), joissa ne totesivat, että ne eivät "ole saaneet Miwonilta vähäisintäkään hyvitystä missään muodossa Miwonilta yhteisöön tuotavaksi ostetusta mononatriumglutamaatista".

36 Kantaja toteaa kuudenneksi, että koska toimielimet ovat tehneet virheellisen johtopäätöksen, jonka mukaan kantaja olisi maksanut hyvitystä tutkimukseen osallistuneille riippumattomille maahantuojille, 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan soveltamiselle kauppoihin kantajan ja niiden maahantuojien välillä, jotka eivät olleet toimittaneet komissiolle tietoja jälleenmyynnistään, ei ollut pätevää perustetta.

37 Kantaja toteaa seitsemänneksi, että toimielinten laskema polkumyyntimarginaali on ilmeisen virheellinen, koska se ei pohjaudu kantajan tosiasiallisesti laskuttamiin vientihintoihin 2 artiklan 8 kohdan a alakohdan edellyttämin tavoin, sillä maahantuojat ovat riippumattomia eikä mikään oikeuta päättelemään, että kantajan ja sen viejien välillä olisi ollut hyvityssopimus.

38 Neuvosto kiistää kantajan esittämät väitteet ja niiden perustelut.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

39 Kantaja toteaa, että toimielimet ovat virheellisesti päätelleet, että Miwonin riippumattomilta tuojilta tosiasiallisesti laskuttamat hinnat eivät olisi luotettavia, ja että vientihinta tulisi muodostaa laskennallisena perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan ja 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti.

40 Perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaan vientihinta voidaan muodostaa laskennallisena, "jos vientihintaa ei ole tai jos viejä ja tuoja taikka kolmas osapuoli ovat ilmeisesti liittyneet yhteen tai sopineet keskenään tasoitusjärjestelystä taikka jos muista syistä tosiasiallisesti maksettuun tai maksettavaan yhteisöön viennissä myydyn tuotteen hintaan ei voida viitata". Tästä luettelosta ja etenkin siitä, että on käytetty sanamuotoja "jos — — ilmeisesti" ja "muista syistä", seuraa, että toimielimillä on harkintavaltaa niiden päättäessä, onko perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohtaa sovellettava, ja että laskennallisena muodostettua vientihintaa voidaan käyttää paitsi silloin, kun toimielimet saavat näyttöä hyvitysjärjestelyn olemassaolosta, myös silloin, kun tällainen järjestely ilmeisesti on olemassa tai ilmoitettu vientihinta ei vaikuta luotettavalta.

41 Esillä olevassa tapauksessa toimielimet ovat päätelleet riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleen kolmannessa kohdassa, että vientihinnat on muodostettava laskennallisina perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaisesti, koska kyseessä olevassa tapauksessa tilanne "vahvasti tukee olettamusta tasoitusjärjestelyn olemassaolosta sekä ilmoitettujen vientihintojen epäluotettavuudesta".

42 Lisäksi sen kysymyksen tutkiminen, ovatko kantajan ilmoittamat vientihinnat luotettavia vai eivät, sisältää välttämättä monitahoisten taloudellisten seikkojen

arviointia, joiden osalta toimielimillä on laaja harkintavalta, joten yhteisöjen tuomioistuimissa tapahtuva valvonta on rajoitettua. (asia T-97/95, Sinochem v. neuvosto, tuomio 29.1.1998, Kok. 1998, s. II-85, 51 kohta).

43 On siis tutkittava, onko neuvosto tehnyt ilmeisen arviointivirheen päätyessään siihen, että riidanalaisessa asetuksessa mainitut seikat huomioon ottaen vientihinnat eivät olleet luotettavia.

44 Riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleesta (sellaisena kuin se on toistettu edellä 9 kohdassa) ilmenee, että toimielimet ovat perustaneet johtopäätöksensä seuraaviin kolmeen seikkaan:

— Maahantuojien harjoittaman hinnoittelukäytännön osalta on todettu, että kaikki tuojat, jotka olivat hankkineet mononatriumglutamaattia tässä tutkimuksessa yhteistyötä harjoittaneilta viejiltä (muun muassa kantajalta), olivat tutkimusajanjakson aikana myyneet kyseistä tuotetta yhteisön markkinoilla tappiollisesti ja että joissakin tapauksissa jälleenmyyntihinta ei kattanut edes hankintahintaa.

— Toimielinten näkökannalle ei ole esitetty vaihtoehtoista selitystä eikä tälle hinnoittelukäytännössä koko tutkimusajanjakson aikana noudatetulle yleiselle mallille ole muuta vakuuttavaa selitystä kuin olemassa olevat hyvitysjärjestelyt.

— Toimielinten johtopäätöksiä tukevan asiakirjanäytön osalta on todettu, että tiettyjen tuojien luona tehdyillä tarkastuskäynneillä löydettiin selvää näyttöä siitä, että Miwonin (Korea) ja Indomiwonin (Indonesia) antamia hintasitoumuksia oli rikottu. Indonesialaisen yrityksen tapauksessa rikkomuksesta todistivat kyseisen tuotteen myyntiin liittyvät hyvityslaskut ja korealaisen yrityksen tapauksessa kirjeenvaihdossa esiintyvät viittaukset huomattavasti hintasitoumuksia alhaisempiin hintoihin.

45 On siis tutkittava ensiksi, ovatko toimielimet olleet oikeutettuja vaihtoehtoisten selitysten puuttuessa tekemään maahantuojien hinnoittelukäytännöstä johtopäätöksen, että hyvitysjärjestelyjä oli käytössä; toiseksi, onko kantaja esittänyt tällaisia vaihtoehtoisia selityksiä, ja lopuksi, vahvistavatko tai tukevatko asiakirjatodisteet kahdesta ensimmäisestä seikasta tehtyjä johtopäätöksiä.

Maahantuojien hinnoittelukäytäntö

46 Ensiksi on todettava, että kyseenalaistaessaan toimielinten johtopäätökset kantaja ei ole kuitenkaan kiistänyt niitä tosiasiatoteamuksia, joihin johtopäätökset perustuivat. Kantaja itse asiassa tyytyy väittämään, että itsenäiset tuojat eivät olleet kärsineet tappioita ostoistaan, koska ne olivat jälleenmyyneet mononatriumglutamaattia ostohintaa korkeammalla hinnalla. Tätä väitettä ei kuitenkaan tue mikään todiste. Päinvastoin on niin, että Currien allekirjoittamassa Scanchem-yhtiön nimissä 15. joulukuuta 1995 annetussa lausumassa, jonka kantaja itse on jättänyt oikeudelle, todetaan, että Scanchem on kärsinyt tappioita kantajalta ostetun mononatriumglutamaatin myynnissä. Kantajan väite ei myöskään millään tavoin kumoa toimielinten toteamusta, jonka mukaan kaikki riippumattomat tuojat olivat jälleenmyyneet tappiollisesti, koska toimielimet olivat katsoneet aivan oikein, että tappiollista myyntiä oli myynti hinnoilla, jotka eivät kattaneet hankintahintaa, johon oli lisätty myyntikustannuksia, hallintokuluja, muita yleisiä kuluja ja kohtuullista voittomarginaalia vastaava summa.

47 On siis pidettävä kiistattomana sitä, että kaikki tuojat ovat jälleenmyyneet kantajalta ostamaansa mononatriumglutamaattia tappiollisesti ja että kolme näistä tuojista on jopa jälleenmyynyt tuotetta ostohintaa alhaisempaan hintaan.

48 On syytä huomauttaa seuraavaksi, että kaikki tutkimuksessa yhteistyötä harjoittaneet tuojat olivat noudattaneet tätä hinnoittelukäytäntöä. Kantajan perustelut, joiden mukaan jälleenmyynti tappiollisesti ei ole poikkeuksellista, mikä ilmenee myös GATTin asiantuntijaryhmän vuonna 1960 tekemästä selvityksestä, ovat näin ollen esillä olevassa tapauksessa vailla merkitystä, koska kyse ei ole satunnaisesta seikasta, vaan jatkuvasta ja yleisestä käytännöstä, jota kaikki yhteistyötä tutkimuksessa harjoittaneet tuojat ovat noudattaneet, kuten vastaaja on todennut kantajan sitä kiistämättä.

49 On syytä myös korostaa, että vastaajan väitteen mukaan, jota kantaja ei myöskään ole kiistänyt, tämä myyntihinnoittelua koskeva käytäntö ei koskenut yksinomaan jotakin tuojien yksittäistä liiketointa, vaan kunkin tuojan mononatriumglutamaatin tuontitoiminnan yleistä kannattavuutta.

50 Kuten vastaaja aivan oikein toteaa, voi syystä tai toisesta käydä niin, että joku tuojista päättää olla tekemättä voittoa jollakin liiketoimella, mutta sitä vastoin olisi epätavallista, ettei kukaan yhteistyötä tutkimuksessa harjoittaneista tuojista olisi tehnyt voittoa kysymyksessä olevilla maahantuonneilla ja että ne kaikki olisivat tästä huolimatta jatkaneet tuotteen maahantuontia koko tutkimusajanjakson ajan.

51 Kantaja väittää lopuksi, että komission maahantuojien hinnoittelukäytännöstä tekemät johtopäätökset eivät ole edustavia, koska ne koskevat vain 20,48 prosenttia Miwonin yhteisöön suuntautuneesta mononatriumglutamaatin myyn-

nistä, minkä vuoksi ne ovat riittämättömiä sen johtopäätöksen tekemiseen, että hintasitoumusta olisi rikottu.

52 Tältä osin on todettava ensinnäkin, että missään perusasetuksen säännöksessä ei säädetä suoraan eikä epäsuorasti, että tietojen, joita komissio tai neuvosto käyttävät perusteina arvioidessaan, onko elinkeinonharjoittaja rikkonut sitoumustaan, tulisi koskea jotakin tietynsuuruista prosentuaalista osuutta sen myynnistä. Päinvastoin on niin, että mikä tahansa sitoumuksen rikkominen riittää siihen, että komissio voi peruuttaa hyväksyntänsä sitoumukselta ja korvata sen polkumyyntitullilla. Komissiolla on harkintavalta sen suhteen, hyväksyykö vai torjuuko se hintasitoumuksen ja se voi muun muassa torjua sitoumuksen, jonka noudattamisen valvomisen se arvioi vaikeaksi. Perusasetuksen 10 artiklan 5 kohdan mukaan jo pelkästään sitä seikkaa pidetään sitoumuksen rikkomisena, että osapuoli, jonka sitoumus on hyväksytty, jättää toimittamatta määräajoin annettavia tietoja, jotka ovat tarpeen merkityksellisten seikkojen tarkistamiseksi. Sitä suuremmalla syyllä todellisuudessa tapahtuneen rikkomisen toteaminen, vaikka se ei koskekaan kuin pienehköä osaa kyseessä olevan elinkeinonharjoittajan liikevaihdosta, riittää, jotta komissio voi peruuttaa sitoumukselta hyväksyntänsä. Toiseksi on syytä todeta, että neuvosto täsmensi vastauskirjelmässään, että 20,48 prosentin osuus liittyi päätelmiin, joiden johdosta asetus N:o 1754/95 oli annettu, mutta että riidanalaisen asetuksen puitteissa komissio oli saanut yhteistyötä sen kanssa harjoittaneilta tuojilta tietoja, jotka koskivat 30:tä prosenttia kantajan koko vientiin tarkoitetusta myynnistä tutkimusajanjakson aikana. Arvon määrittäminen tai johtopäätöksen tekeminen tiedoista kerätyn otoksen perusteella on yleinen käytäntö eikä sellaisena arvosteltavissa oleva, etenkin polkumyyntiä koskevan sääntelyn alalla, jos otos on riittävän edustava. On syytä vielä huomauttaa tältä osin, että perusasetuksen 2 artiklan 13 kohdan lopussa säädetään, että otantamenetelmiä voidaan soveltaa vientihintojen määrittämiseksi, kun kyseessä on huomattava määrä liiketoimia. Esillä olevassa tapauksessa komission tutkimus, joka koski kahdeksaa maahantuojaa, joiden osuus kantajan yhteisöön suuntautuvasta mononatriumglutamaatin kokonaismyynnistä oli noin 30 prosenttia, on pidettävä edustavana. Kolmanneksi on todettava, että kantaja ei ole esittänyt konkreettisia tapauksia, jotka olisivat omiaan asettamaan epäilyksenalaiseksi komission johtopäätöksen, jonka mukaan sen kanssa yhteistyötä harjoittaneet tuojat eivät ole saaneet voittoa kantajan toimittaman mononatriumglutamaatin maahantuonnista. Neljänneksi ja viimeiseksi on korostettava, että kantaja ei ole kiistänyt sitä, että komissio on

yrittänyt hankkia jälleenmyyntihintoja koskevia tietoja mahdollisimman monilta maahantuojilta.

53 Edellä esitetystä seuraa, jollei pätevistä vaihtoehtoisista selityksistä muuta johdu, että maahantuojien hinnoittelukäytäntöä on pidettävä merkityksellisenä seikkana kantajan ilmoittamien vientihintojen epäluotettavuuden ja/tai tasoitusjärjestelyn olemassaolon osoittamisessa.

Vaihtoehtoiset selitykset

54 Epäsuoraa todistelua koskevan oikeuskäytännön mukaan (em. asia Compagnie royale asturienne des mines ja Rheinzink v. komissio sekä yhdistetyt asiat 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 ja 125/85—129/85, Ahlström Osakeyhtiö ym. v. komissio, tuomio 31.3.1993, Kok. 1993, s. I-1307) on tutkittava, onko kantaja esittänyt sellaisia vaihtoehtoisia selityksiä, jotka antaisivat erilaista valaistusta toimielinten toteennäyttämien tosiseikkojen osalta siten, että niillä voitaisiin perustella tuojien hinnoittelukäytäntö muusta kuin hyvitysjärjestelyistä johtuvaksi.

55 Väitteestä, jonka mukaan riippumattomat maahantuojat, jotka olivat harjoittaneet yhteistyötä komission kanssa tutkimuksen aikana, eivät olisi voineet laskuttaa mononatriumglutamaatista korkeampia jälleenmyyntihintoja etenkin yhteisössä toimivan tuottajan Orsanin markkinahintoihin kohdistuvan paineen vuoksi, on todettava ensinnäkin, että kantaja ei ole esittänyt mitään konkreettista sen osoittamiseksi, että yhteisön tuottaja todella olisi käyttänyt yhteisön markkinoilla alhaisia hintoja. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa seuraavaksi, että kantaja nojautuu vain Currien Scanchem-yhtiön nimissä antamaan, 15.12.1995 päivättyyn lausumaan (ks. edellä 26 kohta), jonka mukaan hinnat olivat alhaisia tietyissä tapauksissa, mutta ainoastaan sen vuoksi, että tuotteesta päästäisiin eroon. Tämä selitysyritys ei ole vakuuttava. Itse asiassa Scanchem, joka totesi tässä lausumassaan, että se oli kärsinyt markkinoilla tappioita ja että

Orsan asetti markkinahinnat niin alhaiselle tasolle, että kukaan sitoumuksen antajista ei voinut toivoa voivansa noudattaa niitä, oli kuitenkin ostanut kantajalta neljä lastia mononatriumglutamaattia tutkimusajanjakson aikana. Järkevä talouden toimija olisi lakannut maahantuomasta tuotetta havaittuaan, että ei voi saada siitä minkäänlaista voittoa. Lopuksi on todettava, ettei ole edes väitetty, että Scanchemin olisi tosiasiallisesti ollut vaikea keskeyttää mononatriumglutamaatin ostonsa kantajalta esimerkiksi sen vuoksi, että se olisi ollut sidottu pitkäaikaisiin sopimuksiin kantajan kanssa tai että mononatriumglutamaatti olisi ollut yksi hyvin monista tuotteista, joita Scanchem osti kantajalta. Kun ei ole osoitettu muita seikkoja kuin Scanchemin lausuma, tästä seuraa, että Orsanin harjoittamaksi väitettyä hintoihin kohdistuvaa painostusta ei ole näytetty toteen, eikä se voi olla vaihtoehtoinen selitys maahantuojien hinnoittelukäytännölle.

56 Toiseksi on todettava väitteestä, jonka mukaan kantajalta ostetun mononatriumglutamaatin jälleenmyynnillä ei ole voinut olla merkittävää vaikutusta Tang Frèresin ja Scanchemin yleiseen kannattavuuteen, koska tällaisten ostojen osuus niiden liikevaihdosta oli erittäin pieni, että toisin kuin kantaja väittää, toimielinten päättely ei perustu siihen olettamukseen, että kantajalta ostetun mononatriumglutamaatin jälleenmyynti edustaisi suurta osaa eri maahantuojien liikevaihdosta, vaan siihen toteamukseen, että kaikki yhteistyötä komission kanssa harjoittaneet tuojat myivät tappiollisesti kantajalta ostamansa mononatriumglutamaatin. Yksikään maahantuoja ei normaalisti halua kärsiä tappiota liikevaihtonsa pienenkään osuuden osalta tekemällä tappiollisia liiketoimia. Kantaja sen paremmin kuin kysymyksessä olevat riippumattomat tuojatkaan eivät ole esittäneet erityistä ja uskottavaa selitystä sille, miksi ne toteutuneista tappioista huolimatta jatkoivat kantajalta ostetun mononatriumglutamaatin maahantuontia koko tutkimusajanjakson ajan.

57 Kolmanneksi väite siitä, että Tang Frèresin kantajalta suorittamat ostot olisivat johtuneet siitä, että kantajan tuottaman kokoisiin kiteisiin olisi kohdistunut eri-

tyistä kysyntää, on myös hylättävä. Tuotteen erityisen kysynnän ansiosta päinvastoin on mahdollista vapautua kilpailupaineesta ja tietyissä tapauksissa saada merkittäväkin voitto tuotteen jälleenmyynnistä. Kantajahan ei ole edes väittänyt, että Tang Frèresillä olisi ollut erityisiä syitä ostaa siltä erityislaatuiseksi väitettyä mononatriumglutamaattia, esimerkiksi voidakseen tyydyttää sellaisten tiettyjen asiakkaittensa tarpeet tai kysynnän, joiden kanssa se teki paljon muiden tavaroiden kauppaa ja jotka olisivat uhanneet katkaista kaikki liikesuhteet, jollei se toimittaisi myös kantajan mononatriumglutamaattia edulliseen hintaan. Neuvoston, kantajan ja Tang Frèresin kokouksesta laaditusta pöytäkirjasta päinvastoin ilmenee, että viimeksi mainittu ei maahantuonut mitään muuta kantajan tuotetta kuin mononatriumglutamaattia. Vaihtoehtoiseen selitykseen, joka perustui tietyntyyppisten kiteiden erityiseen kysyntään, on muiden samansuuntaisten todisteiden puuttuessa suhtauduttava varauksellisesti, eikä sillä voida järkevästi perustella tämän tuojan hinnoittelukäytäntöä.

58 Neljänneksi väite, jonka mukaan Tang Frèresin voittomarginaali oli samaa luokkaa kuin Orsanilta ja Ajinomotolta ostetusta mononatriumglutamaatista saatu voittomarginaali, on hylättävä, koska on todettu, että kaikki riippumattomat maahantuojat, siis myös Tang Frères, ovat jälleenmyyneet kantajalta ostettua mononatriumglutamaattia tappiollisesti.

59 Viidenneksi on todettava Tang Frèresin ja Scanchemin lausumista (ks. edellä 26 ja 28 kohta), joiden mukaan ne eivät ole saaneet hyvitystä, että lausumien sanamuoto johdantolause mukaan lukien on täysin samanlainen ja Scanchem on vieläpä tyytynyt vain allekirjoittamaan valmiiksi laaditun lausuman sitä puhtaaksi kirjoittamatta, mikä ilmenee siitä, että lausuman alla ovat maininnat "[allekirjoitus]" ja "[päiväys]", ja siitä, että siihen on lisätty käsin kirjoitettu huomautus. Nämä lausumat eivät siis ole peräisin suoraan näiltä kahdelta tuojalta, vaan ne on laatinut kolmas henkilö, todennäköisesti kantajan asiamies, jonka telekopionumero on näkyvissä kirjeen ylälaidassa. Kantajalla on muutoinkin erittäin hyvät suhteet näihin kahteen tuojaan, koska ne ovat sallineet kantajan muun muassa perehtyä komission niitä koskeviin luottamuksellisiin asiakirjoihin. Tämän vuoksi näitä lausumia, jotka on laadittu asian käsittelyn ollessa vireillä sitä varten, ei voida pitää luotettavina eikä ottaa huomioon.

60 Kantaja, jonka käsityksen mukaan on tarpeen tietää, kysyivätkö komission tutkijat Tang Frèresiltä ja Scanchemilta, olivatko ne saaneet hyvitystä Miwonilta ja jos olivat, niin missä muodossa, on vaatinut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta määräämään neuvoston esittämään komission Tang Frèresin toimitiloihin tekemistä tarkastuskäynneistä laaditut kertomukset. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on jo käytettävissään Tang Frèresin ja Scanchemin tätä asiaa koskevat kirjalliset lausumat, tähän asian selvittämistoimeen ei ole tarpeen suostua.

61 Kuudenneksi on todettava, että kantaja arvioi virheellisesti, että neuvosto ei voisi vedota siihen seikkaan, että Tang Frèresin noudattamalle hinnoittelukäytännölle ei ole esitetty mitään syytä, sillä perusteella, että asiakirjoista ei löydy mitään näyttöä siitä, että komissio olisi milloinkaan pyytänyt Tang Frèresiä selittämään syytä mononatriumglutamaatin jälleenmyynnille tällä hinnalla. Koska Tang Frères ei edelleenkään kykene esittämään asiallista selitystä jälleenmyynnissä soveltamalleen hinnoittelukäytännölle, ei ole tarpeen selvittää, kysyivätkö komission virkamiehet tästä aiheesta tutkimuksen aikana vai eivät. Lisäksi neuvosto on vastauskirjelmässään täsmentänyt, että komission virkamiehet olivat todella kyselleet Tang Frèresiltä tästä aiheesta ja että tämä oli vedonnut erään asiakkaan nimenomaiseen pyyntöön perustellakseen mononatriumglutamaatin oston kantajalta. Kuten edellä on todettu, tämä nimenomaiseen pyyntöön perustuva selitys ei ole vakuuttava.

62 Seitsemänneksi väite siitä, että Tang Frères ei olisi kärsinyt tappiota, koska se jälleenmyi mononatriumglutamaatin hankintahintaa korkeampaan hintaan, ei myöskään voi olla vaihtoehtoinen selitys. Kuten edellä (46 kohta) on todettu, toimielimet ovat oikein katsoneet, että tappiollista myyntiä oli myynti hinnoilla, jotka eivät kattaneet hankintahintaa, johon oli lisätty myyntikustannuksia, hallintokuluja, muita yleiskuluja ja kohtuullista voittomarginaalia vastaava summa. Kantaja ei myöskään ole esittänyt yhtään sellaista väitettä, joka olisi omiaan osoittamaan toimielinten käyttämän teorian virheelliseksi. Vielä on huomautettava, että kantaja ei myöskään ole kiistänyt sitä vastaajan väitettä, jonka mukaan kolme kahdeksasta yhteistyötä komission kanssa harjoittaneesta riippumattomasta tuojasta on myynyt mononatriumglutamaattia hankintahintaa alhaisemmalla hinnalla.

63 Lopuksi on huomattava, että kantajan esittämät hinnoittelukäytännön vaihtoehtoiset selitykset koskevat vain kahta tuojista, Tang Frèresiä ja Scanchemiä, vaikka toimielinten johtopäätökset perustuvat kahdeksaa tuojaa koskeviin tutkimuksessa saatuihin tietoihin. Vaikka kantajan esittämät selitykset olisivatkin sellaisia, että niillä voitaisiin selittää näiden kahden tuojan jälleenmyyntiä koskeva hinnoittelukäytäntö, mitä ne eivät siis ole, ne eivät näin ollen kuitenkaan riittäisi riidanalaisen asetuksen kumoamiseen.

64 Edellä esitetystä seuraa, että mikään kantajan esittämistä vaihtoehtoisista selityksistä riippumattomien tuojien hinnoittelukäytännölle ei ole vakuuttava.

Asiakirjatodisteet

65 Riidanalaisen asetuksen 26 perustelukappaleen mukaan tiettyjen tuojien luona tehdyillä tarkastuskäynneillä löydettiin selvää näyttöä siitä, että Miwonin antamia hintasitoumuksia oli rikottu. Asetuksessa täsmennetään, että kantajan tapauksessa rikkomuksesta todistivat kirjeenvaihdossa esiintyvät viittaukset hintasitoumuksia huomattavasti alhaisempiin hintoihin. Kirjeenvaihto liittyi 13.12.1992 tehtyyn kauppaan nro 92785 ja 22.5.1993 tehtyyn kauppaan nro 93088.

— Kauppaan nro 92785 liittyvä kirjeenvaihto

66 Kantaja korostaa ensiksi, että tämä kirjeenvaihto koskee tutkimusajanjakson ulkopuolella tapahtunutta toimitusta ja että siihen ei näin ollen voida vedota näyttönä siitä, että sen vientihinnat eivät olisi luotettavia.

67 Tämä väite on hylättävä. Vaikka onkin niin, että toimielimet eivät tietenkään voi todeta sitoumuksen rikkomista ennen kuin sitoumuksen antamisen jälkeen tapahtuneiden tosiseikkojen perusteella, missään perusasetuksen säännöksessä ei sitä vastoin säädetä nimenomaisesti tai implisiittisesti, että vain tutkimusajanjakson aikana tapahtuneet liiketoimet voitaisiin ottaa huomioon hintasitoumuksen rikkomista todettaessa. Päinvastoin on niin, että perusasetuksen 10 artiklan 6 kohdassa säädetään, että jos komissiolla on syytä olettaa, että sitoumusta on rikottu, komissio voi viipymättä soveltaa väliaikaisia polkumyyntitulleja tai tasoitustulleja ennen sitoumuksen hyväksymistä todettujen tosiseikkojen perusteella. Koska komissio ei myöskään ole velvollinen aloittamaan uutta tutkimusta, se ei ole sidottu ottamaan huomioon vain tutkimusajanjaksoon liittyviä asiakirjoja. On myös huomattava, että komissio yleensä hylkää sellaisten tuottajien sitoumusehdotuksen, jotka ovat aiemmin rikkoneet sitoumuksensa.

68 Se seikka, että riidanalainen asetus annettiin perusasetuksen 14 artiklaan perustuen uudelleentarkastelun yhteydessä — eikä ainoastaan 10 artiklan 6 kohdan nojalla —, jossa säädetään tutkimuksen uudelleenaloittamisesta 7 artiklan mukaisesti olosuhteiden niin edellyttäessä, ei rajoita tutkimusta koskemaan vain seikkoja, jotka ovat tapahtuneet tutkimusajanjakson aikana, sen todentamiseksi, onko sitoumusta rikottu. Edellä mainittujen syiden lisäksi on muistettava yhtäältä, että uudelleentarkastelua koskeva pyyntö perustui muun muassa väitteeseen siitä, että hintasitoumuksia oli rikottu, ja toisaalta, että kysymyksessä olevia asiakirjoja ei ole käytetty vientihinnan laskemiseen, vaan ainoastaan määrittämään vientihinnan laskemisessa käytettävä menettelytapa; vientihinta on sitten laskettu tutkimusajanjaksoon liittyvien tietojen perusteella perusasetuksen 7 artiklan mukaisesti. Toimielinten on voitava ottaa huomioon kaikki asiaankuuluvat seikat sen selvittämiseksi, ovatko ilmoitetut hinnat luotettavia.

69 Tästä seuraa, että toimielimet ovat saaneet ottaa huomioon kysymyksessä olevan kirjeenvaihdon selvittääkseen, olivatko kantajan ilmoittamat hinnat luotettavia.

70 Kauppaan nro 92785 liittyvästä kirjeenvaihdosta tehtyjen johtopäätösten osalta voidaan todeta, että se osoittaa selvästi, että hintasitoumuksia on rikottu. Vaikka virallisesti laskutettu hinta osoitti sitoumuksen mukaisesti 1 515:tä Yhdysvaltojen dollaria (USD) tonnilta, Scanchemin välittäjän Kiyusta, Koreasta Scanchemille lähettämässä telekopiossa on seuraavanlainen maininta: "S. H. Lee pyytää apua, sillä vaikka MWTS [Miwon Trading and Shipping Co.] oli sopinut nettohinnan 1 290,00 USD/t CIF Manchester MWTS:n faksilla 27.11.92, MWTS toivoo nyt nettohinnan tarkistamista määrään 1 310,00 USD/t, todellinen laskutus 1 515,00 USD, johon on syynä sisämaan kuljetuskustannusten nousu 264 GBP." Toisessa MWTS:n Scanchemiin lähettämässä telekopiossa viitataan samaan toimitukseen seuraavalla tavalla: "Kuten ilmoitimme välittäjän Yung Chul Kimin kautta, tämän tilauksen nettohinta on 1 320,00 USD/t, syynä kuljetuskustannukset Felixstowesta Manchesteriin."

71 Kantaja väittää, että alempi hinta, johon tässä kirjeenvaihdossa viitataan, koskee mononatriumglutamaattia, joka oli ostettu yhteisön ulkopuolelle tapahtuvaa jälleenmyyntiä varten, mikä ei kuulu hintasitoumuksen piiriin. Tämä selitys ei ole uskottava. Ensimmäisessä telekopiossa mainitaan "sisämaan kuljetuskustannusten nousu", kun taas toisessa mainitaan sisämaan kuljetuskustannukset Felixstowesta Manchesteriin. Niin ikään kantajan Scanchemille lähettämässä laskussa todetaan, että tuote on myyty suoraan yhteisön markkinoille tapahtuvaa vientiä varten. Vastaaja on myös todennut kantajan sitä kiistämättä, että Scanchemin sisäinen tätä toimitusta koskeva laskelma osoitti, että yhteisön tulli todellakin maksettiin Felixstowessa heti toimituksen jälkeen. Kantaja on vahvistanut itsekin nimenomaisesti vastauksessaan, että tutkimusajanjakson aikana Scanchem ei myynyt ainuttakaan mononatriumglutamaattilastia yhteisön ulkopuolelle.

72 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kauppaan nro 92785 liittyvissä asiakirjoissa mainitaan selvästi sitoumushintaa alhaisemmaksi sovittu hinta ja että niistä ei ilmene, että olisi ollut kyse yhteisön ulkopuolelle suuntautuvasta myynnistä. Kantajan vastauksessaan esittämiä selitysyrityksiä, joiden mukaan alhaisempi hinta, johon on viitattu, on se, jota olisi sovellettu, jos lasti olisi loppujen lopuksi myyty yhteisön ulkopuolelle, ei voida pitää uskottavina.

— Laskua nro 93088 koskeva kirjeenvaihto

73 On kiistatonta, että tähän kauppaan liittyviä asiakirjoja ei ollut liitetty komission 8.12.1995 päivättyyn kirjeeseen. Neuvosto katsoo kuitenkin voivansa käyttää näitä asiakirjoja, koska menettelytapa, josta ne todistavat, ei poikkea siitä, josta kauppaan nro 92785 liittyvä kirjeenvaihto todistaa, ja asiakirjat vain osaltaan vahvistavat jo toteen näytettyä. Neuvosto lisää, että 8.12.1995 päivättyyn ilmoituskirjeeseen sisältyvät "olennaiset tosiseikat ja johtopäätökset" eivät muodostu näistä asiakirjoista sellaisenaan, vaan siitä tosiseikasta, että Scanchemin ja kantajan välillä oli sovittu hyvityksen maksamisesta.

74 Neuvoston kantaan ei voida yhtyä. Asiakirjoja, joihin kantaja ei ole voinut tutustua hallinnollisen menettelyn aikana ja joihin ei viitata riidanalaisessa asetuksessa, ei voida pitää asiakirjanäyttönä siitä, että kantaja olisi rikkonut hintasitoumustaan. Ei ole riittävää, että kysymyksessä olevalle elinkeinonharjoittajalle annetaan tiedoksi häneen kohdistettujen väitteiden luonne, vaan tiedoksi on annettava myös ne asiakirjat, joiden katsotaan osoittavan nämä väitteet todeksi, sillä muuten puolustautumisoikeuksilta häviäisi sisältö.

75 Joka tapauksessa asiakirjoista ilmenee, että kantaja oli esitettyään Scanchemin antaman valtuutuksen lopulta voinut ottaa jäljennöksen kaikista Scanchemia koskevista asiakirjoista ja että tämä oli tapahtunut ajankohtana, jolloin sillä oli vielä mahdollisuus esittää huomautuksensa komission ilmoituskirjeen johdosta; kantaja on vahvistanut tämän istunnossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kysymykseen antamassaan vastauksessa. Näin ollen näiden asiakirjojen käyttöä koskeva kantajan huomautus on hylättävä, koska kantajalla oli todellisuudessa ollut mahdollisuus esittää mainittuja asiakirjoja koskevat huomautuksensa ja näin käyttää ajoissa puolustautumisoikeuksiaan.

76 Kauppaa nro 93088 koskevien asiakirjojen tutkimisen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa ensiksikin, että asiakirjoissa mainitaan uudestaan virallinen laskutettu hinta 1 515 USD ja "support price" (tuettu hinta) 1 260 USD. Toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että Kiyun 28.6.1993 päivätty telekopio mainitsee hyvitysjärjestelmän seuraavalla tavalla: "Tilauksenne nro MSG 93088. Tuen kokonaismäärä 3 226,50 USD. Toteutettaisiin seuraavasti: MWTS haluaa maksaa teille provisiota yhteensä 1 350,00 USD tilauksestanne nro 93121. Tässä tapauksessa 3 226,50 — 1 350,00 = 1 876,50 USD. Jos hyväksytte 1 350,00 USD suuruisen provision tilauksesta nro 93121, teidän maksettavaksenne jää tuen vähentämisen jälkeen 1 876,50 USD tilauksesta nro 93088." Telekopio päättyy seuraavanlaiseen jälkikirjoitukseen: "Jos hyväksytte tämän ehdotuksen, tilillenne National Westminster Bankiin maksetaan 1 876,50 USD."

77 Nämä asiakirjat ovat välittömiä todisteita, jotka osoittavat selvästi yhtäältä sitoumushintaa alhaisemman myyntihinnan ja toisaalta virallisen hinnan ja todellisen hinnan välisen eron hyvittämiseen tarkoitetun järjestelmän olemassaolon.

78 Kantajan selitysyritykset ja Scanchemin lausuma (ks. edellä 28 kohta) eivät ole millään tavoin luotettavia, eivätkä ne horjuta näiden välittömien todisteiden analyysin perusteella tehtyjä johtopäätöksiä. Sanamuotoa "tuettu hinta" ei voida kantajan väittämin tavoin tulkita siten, että se merkitsisi "yhteisön ulkopuolelle tapahtuvassa myynnissä käytettävää hintaa". Asiakirjoissa ei ole minkäänlaista viittausta mahdolliseen yhteisön ulkopuolelle tapahtuvaan myyntiin. Laskuissa todetaan päinvastoin selvästi, että tuote oli myyty suoraan yhteisön markkinoille tapahtuvaan vientiin, ja tullit maksettiin sitä paitsi heti toimituksen jälkeen. Väite, jonka mukaan asiakirjassa mainittu provisio vastaa sitoumushinnan ja maailmanhinnan välistä eroa, joka olisi maksettu Scanchemille, jos lasti olisi lopulta myyty yhteisön ulkopuolelle, ei ole yhtään uskottavampi ja on myös ristiriidassa tämän provision maksamista koskevan ilman ehtoja tehdyn ehdotuksen kanssa. Kuten vastaaja korostaa, myöskään kantajan tekemät laskelmat eivät ole paikkansapitäviä, eikä 1 350 USD:n suuruista provisiota ole laskettu kaupasta nro 93088, vaan se liittyy kauppaan nro 93121, joka koski erästä kantajan toista tuotetta. Se seikka, että komissio ei ole löytänyt jälkeäkään

provision todellisesta maksusta, ei myöskään poista sitä tosiseikkaa, että kantaja ja Scanchem olivat sopineet hyvitysjärjestelyistä. Riidanalaiset asiakirjat löytyivät vasta tarkastuskäynnin loppuvaiheessa, joten komissiolla ei ole myöskään ollut mahdollisuutta tutkia kaikkia Scanchemin pankkitilejä.

79 On niin ikään huomattava, että komissio löysi myös hyvitysilmoituksia, jotka liittyivät vientiin, joka oli peräisin indonesialaiselta mononatriumglutamaatin tuottajalta, Indomiwonilta, josta kantaja omistaa 50 prosenttia, ja jotka osoittavat selvästi, että hyvityksiä maksettiin.

80 Tästä seuraa, että kauppaan nro 93088 liittyvät asiakirjat osoittavat todellakin, että kantaja ja Scanchem olivat sopineet hyvityksen maksamisesta tai sitoumushintoja alemmista hinnoista.

81 Edellä esitetystä seuraa, että kantajan esittämät väitteet eivät tarjoa vaihtoehtoista selitystä maahantuojien hinnoittelukäytännölle eivätkä heikennä kauppoihin nro 92785 ja 93088 liittyvien, toimielinten päätelmiä tukevien asiakirjojen todistusarvoa. Tästä seuraa, että riidanalaisessa asetuksessa on aivan oikein todettu, että esillä olevassa tapauksessa olosuhteet puhuvat voimakkaasti hyvitysjärjestelyjen olemassaolon ja vientihintojen epäluotettavuuden puolesta, ja että näin ollen vientihinta oli syytä muodostaa laskennallisena perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaisesti.

82 Tämä toteamus merkitsee sitä, että kantajan kolme viimeistä väitettä on hylättävä. Ensiksikin väite, joka perustuu edellä mainittuun yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Compagnie royale asturienne des mines ja Rheinzink vastaan komissio antamaan tuomioon ja edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Ahlström Osakeyhtiö ym. vastaan komissio antamaan tuomioon, on perusteeton, koska, toisin kuin näissä asioissa, kantaja tai sen maahantuojat eivät ole nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa kyenneet osoittamaan sellaisia asianhaaroja, jotka antaisivat erilaista valaistusta komission toteennäyttämistä tosiseikoista ja jotka näin ollen toisivat toisenlaisen uskottavan selityksen riidanalaisessa asetuksessa esitetyille tosiseikoille.

83 Toiseksi samoin perustein on myös hylättävä perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohdan virheelliseksi väitettyyn soveltamiseen perustuvat väitteet, jotka nojautuvat vain siihen, että toimielimet olisivat virheellisesti päätelleet, että ilmoitettu vientihinta ei ollut luotettava.

84 Kolmanneksi on todettava, että kantajan väite, jonka mukaan toimielimet olisivat toimineet virheellisesti, kun ne eivät ole määrittäneet vientihintaa perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan a alakohdan mukaisesti ja ovat näin määrittäneet liian korkean polkumyyntimarginaalin, on myös perusteeton, koska toimielimet ovat perustellusti torjuneet kantajan ilmoittaman vientihinnan epäluotettavana ja muodostaneet vientihinnan laskennallisena perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan b alakohdan mukaisesti.

85 Myös kantajan väite, jonka mukaan komissio olisi päätellyt jo ennen kaikkien todisteiden kokoamista, että kantajan ilmoittama vientihinta ei ollut luotettava, on virheellinen. Tältä osin on muistettava, että asetus N:o 1754/95, joka annettiin voimassa olevien polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden uudelleentarkastelun yhteydessä, perustuu perusasetuksen 10 artiklan 6 kohtaan, jossa nimenomaisesti säädetään, että komissio voi viipymättä soveltaa väliaikaisia polkumyyntitulleja, jos komissiolla on syytä olettaa, että hintasitoumusta on rikottu. Komission 8.6.1995 päivätyssä kirjeessä käsiteltiin vain kysymystä siitä, oliko syytä olettaa, että hintasitoumusta oli rikottu. Asetuksen N:o 1754/95 antamishetkellä komissio ei ollut vielä aloittanut maahantuojien toimitiloissa tutkimuksia, jotka olisivat voineet osoittaa maahantuojien hintakäyttäytymisen selittäviä muita syitä kuin hyvitysjärjestelyjen olemassaolon. Kuitenkaan loppujen lopuksi mitään muuta tällaista syytä ei ilmennyt. Päinvastoin, komissio löysi asiakirjatodisteita, jotka vahvistivat sen alkuperäiset epäilyt ja todistivat selvästi hyvitysjärjestelyjen olemassaolosta.

86 Edellä esitetystä seuraa, että ensimmäinen kanneperuste on hylättävä.

2. *Toinen kanneperuste, joka perustuu vahingon virheelliseen määrittämiseen*

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

87 Kantaja väittää, että neuvoston tekemät johtopäätökset, joiden mukaan polkumyynnillä tapahtuva tuonti kyseessä olevista maista yksinäänkin aiheutti edelleen vakavaa vahinkoa yhteisön teollisuudelle, sisältävät perustavanlaatuisia ristiriitaisuuksia.

88 Ensinnäkin kantaja väittää, että neuvoston analysoimien merkityksellisten tekijöiden perusteella ei voida päätellä vahingon olemassaoloa, koska ne osoittavat yhteisön teollisuuden suotuisaa kehitystä. Kantaja toteaa tältä osin, että yhteisön teollisuuden tuotanto on kasvanut indeksistä 97,58 vuonna 1992 indeksiin 101,08 tutkimusajanjakson aikana. Se toteaa myös, että yhteisön teollisuuden myyntimäärä on noussut indeksistä 100 vuonna 1991 indeksiin 106,12 ja yhteisön tuottajan markkinaosuus indeksiin 102,28 tutkimusajanjakson aikana, minkä vahvisti myös neuvosto, joka totesi niin ikään, että yhteisön tuottajan markkinaosuus oli kaiken aikaa huomattava. Kantaja väittää edelleen, että yhteisön teollisuuden hinnat ja kannattavuus osoittavat tosin negatiivista suuntausta, mutta että neuvosto ei ole osoittanut, että tämä suuntaus johtuisi tutkimuksen kohteena olevasta maahantuonnista, koska tämä tuonti laski huomattavasti sekä määrältään että markkinaosuudeltaan viiteajanjakson kuluessa eli vuoden 1991 11 228 tonnista ja 21,8 prosentista 7 478 tonniin ja 14,07 prosenttiin tutkimusajanjakson aikana.

89 Kantaja korostaa, toisin kuin neuvosto väittää, kiistävänsä alittaneensa yhteisön teollisuuden käyttämiä hintoja ja toteaa, että jos neuvosto olisi vertaillut kantajan todellisia vientihintoja ja yhteisön teollisuuden hintoja sen sijaan, että se käytti

laskennallisena muodostettuja hintoja, se olisi todennut, että vain yhteisön tuottaja Orsan alihinnoitteli. Kantaja viittaa tältä osin Currien Scanchemin nimissä 15.12.1995 antamaan lausumaan: "Kokonaisuutena arvioiden olemme kärsineet tappioita näillä markkinoilla. Pääasiallinen syy oli se, että kilpailijoiden Orsanin ja Ajinomoton käyttämät hinnat olivat liian alhaiset rahan ansaitsemiseksi. Muistelen, että päädyimme laskelmissamme hintaan 1 775 USD asiakkaalle toimitettuna. Tällä hinnalla ne ostajat, jotka maksoivat Orsanille 1 625 USD tai vähemmän, nauroivat meille päin naamaa. Itse asiassa meille sanottiin, että noin 1 550 USD:n hinnalla voisimme päästä eroon viimeisestä 17/18 tonnin kontistamme, jotta olisimme lähellä Orsanin hintoja. Meidän käsityksemme mukaan Orsanin tarkoituksena ei ollut vain kilpaileminen, vaan myös yksinomaisten markkinoiden luominen asettamalla hinnat niin alas, että kukaan sitoumuksen antaja ei voinut päästä niihin."

90 Kantajan mielestä neuvoston väite, jonka mukaan jo olemassa olevien polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden ansiosta voitiin odottaa yhteisön tuottajalle epäedullisen tilanteen tiettyä parantumista, on ristiriidassa sen omien lausumien kanssa, joiden mukaan sitoumusta oli rikottu.

91 Toiseksi kantaja väittää, että neuvosto ei ole tutkinut, johtuiko vahinko mahdollisesti yhteisön tuottajan harjoittamasta mononatriumglutamaatin tuonnista Brasiliasta. Kantaja huomauttaa tältä osin, että Brasiliasta peräisin oleva tuonti lisääntyi vuoden 1991 1 076 tonnista 4 376 tonniin tutkimusajanjakson aikana. Kantaja oli myös hallinnollisen menettelyn aikana osoittanut, että nämä hinnat oli asetettu hyvin alhaiselle tasolle. Neuvoston toteamus siitä, että yhteisön tuottaja oli tuonut mononatriumglutamaattia Brasiliasta tutkimusajanjakson aikana kysynnän äkillisen lisääntymisen vuoksi ja tasapainottaakseen työtaistelutoimenpiteen vaikutuksia (riidanalaisen asetuksen 50 perustelukappale), ei ole oikea, koska yhteisön teollisuus on tuonut mononatriumglutamaattia Brasiliasta ainakin vuodesta 1989 saakka.

92 Kantaja huomauttaa, että neuvosto ei kiistä sitä, että tuonti Brasiliasta lisääntyi huomattavasti tutkitun ajanjakson aikana, ja toteaa, että tämä lisäys vastaa suurelta osin polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden kohteena olevista maista

peräisin olevan tuonnin romahdusta. Kantaja kiistää, että nämä tuontitavarat olisi jälleenmyyty normaalein markkinahinnoin, ja väittää osoittaneensa, että Brasiliasta peräisin olevan tuonnin keskihinnat olivat vuosina 1991—1993 lähes 11 prosenttia sitoumushintaa alhaisemmat. Nämä keskihinnat liittyivät tosin Brasiliasta tapahtuvaan tuontiin yleensä eivätkä ainoastaan Orsanin tuontiin, mutta Currien lausuman (mainittu edellä) vuoksi neuvoston olisi tullut toimittaa todisteita siitä, että yhteisön tuottaja ei myynyt mononatriumglutamaattia normaaleja markkinahintoja alhaisemmin hinnoin.

93 Neuvosto kiistää kantajan esittämät väitteet perusteettomina.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

94 Aluksi on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sen selvittäminen, onko yhteisön teollisuudelle aiheutunut vahinkoa ja johtuuko se polkumyynnillä tapahtuneesta tuonnista (asia C-174/87, Ricoh v. neuvosto, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. I-1335, 56 kohta), ja sen selvittäminen, onko muista maista peräisin oleva tuonti myötävaikuttanut yhteisön teollisuudelle aiheutuneeseen vahinkoon (asia T-164/94, Ferchimex v. neuvosto, tuomio 28.9.1995, Kok. 1995, s. II-2681, 131 kohta), edellyttää monitahoisten taloudellisten kysymysten arviointia, jossa toimielimillä on laaja harkintavalta. Tämän harkintavallan tuomioistuimessa tapahtuvan valvonnan on näin ollen rajoituttava menettelysääntöjen noudattamisen ja riidanalaisen päätöksen tekemisen perusteena olevien seikkojen aineellisen paikkansapitävyyden varmistamiseen ja sen varmistamiseen, ettei näiden tosiseikkojen arvioinnissa ole tapahtunut selvää arviointivirhettä tai ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin (asia T-155/94, Climax Paper v. neuvosto, tuomio 18.9.1996, Kok. 1996, s. II-873, 98 kohta).

95 Kanneperuste, jonka mukaan vahinko on arvioitu virheellisesti, jakautuu kahteen osaan. Yhtäältä kantaja väittää, että riidanalaisessa asetuksessa analysoitujen tekijöiden perusteella ei voida päätellä, että vahinkoa olisi aiheutunut, ja toi-

saalta, että yhteisön tuottajan Brasiliasta peräisin olevaa tuontia ei ole otettu huomioon.

Vahingon olemassaolo

96 On muistettava, että riidanalainen asetus annettiin perusasetuksen 14 artiklan mukaisen uudelleentarkastelumenettelyn jälkeen.

97 Koska vahingon määrittämisestä perusasetuksen 14 artiklan mukaisessa uudelleentarkastelussa ei ole erityisiä säännöksiä, tämän menettelyn päätteeksi annettavassa, voimassa olevia polkumyyntitulleja muuttavassa asetuksessa täytyy näyttää toteen perusasetuksen 4 artiklan 1 kohdan mukaisen vahingon olemassaolo (yhdistetyt asiat T-163/94 ja T-165/94, NTN Corporation ja Koyo Seiko v. neuvosto, tuomio 2.5.1995, Kok. 1995, s. II-1381, 59 kohta).

98 Perusasetuksen 4 artiklan 2 kohdan mukaan vahingon tutkimiseen on sisällyttävä seuraavat tekijät, joista mikään tai useampi yhdessä ei välttämättä muodosta vahingon arvioinnin ratkaisevaa perustetta: ensinnäkin polkumyynnillä tapahtuneen tuonnin määrä, toiseksi polkumyynnillä tapahtuneen tuonnin hinnat ja kolmanneksi polkumyynnistä johtuva vaikutus yhteisön tuotantoon.

99 Riidanalaisesta asetuksesta ja erityisesti sen 35—45 perustelukappaleesta ilmenee, että toimielimet ovat tutkineet yksityiskohtaisesti kaikki nämä tekijät.

100 Kantaja korostaa kuitenkin, että useat vahingon tutkimiseen liittyvät tekijät — tuotannon kasvu, myynnin määrä ja yhteisön teollisuuden markkinaosuudet — todistavat yhteisön teollisuuden tilan suotuisasta kehityksestä, eikä niiden perusteella näin ollen voida päätellä vahingon olemassaoloa, kun samanaikaisesti kysymyksessä oleva tuonti on vähentynyt.

101 Ensiksikin on syytä huomauttaa, jollei jäljempänä käsiteltävästä alihinnoittelua koskevasta väitteestä muuta johdu, että kantaja ei ole kiistänyt ainoatakaan riidanalaisen asetuksen sisältämistä tosiasiatoteamuksista tai numerotiedoista. Alihinnoittelun osalta on riittävää todeta, että kantaja ei kiistä sitä, että neuvoston muodostaman vientihinnan perusteella ilmenee, että se on harjoittanut voimakasta alihinnoittelua. Koska ensimmäisen kanneperusteen yhteydessä on todettu, että vientihinta on oikein muodostettu, on katsottava, että kantaja alihinnoitteli yhteisön teollisuuteen verrattuna.

102 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa toiseksi, että ne tekijät, jotka kantajan mukaan todistavat lievästi suotuisasta kehityksestä, on otettu riidanalaisessa asetuksessa huomioon. Joka tapauksessa, kuten neuvostokin korostaa, kantaja on analysoinut asetusta valikoivasti, koska asetuksessa on yksilöity lukuisia muita tekijöitä — muun muassa yhteisön teollisuuden jatkuvasti heikko kannattavuus ja alhainen hintataso —, jotka päinvastoin osoittivat negatiivista suuntausta.

103 Kantaja tyytyy ehdottamaan eri tekijöihin liittyvien tietojen toisenlaista arviointia täsmentämättä kuitenkaan niitä syitä, joiden vuoksi tulisi päätyä siihen johtopäätökseen, että yhteisön teollisuudelle ei olisi aiheutunut vahinkoa. Yksistään se seikka, että yhteisön tuottaja kasvatti myyntiään indeksistä 100 vuonna 1991 indeksiin 106,12 tutkimusajanjakson aikana ja markkinaosuuttaan, joka nousi indeksistä 100 vuonna 1991 indeksiin 102,28 tutkimusajanjakson aikana, ei kuitenkaan merkitse, ettei se enää kärsisi vahinkoa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa tältä osin, että kantaja ei ole kiistänyt riidanalaisen

asetuksen 41 perustelukappaleessa esitettyä toteamusta eikä myöskään osoittanut, että neuvosto olisi tehnyt ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, että yhteisön teollisuuden myynnin kannattavuus ei koko tutkitun ajanjakson aikana ollut tyydyttävällä tasolla, vaikka yhteisön teollisuus onkin saanut laskettua tuotantokustannuksiaan. Kantaja ei siis ole osoittanut, että riidanalaisen asetuksen 42 perustelukappaleen sisältämä johtopäätös, jonka mukaan huolimatta voimassa olevien polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden tietyistä myönteisistä vaikutuksista vakavaa vahinkoa aiheutui edelleen, perustuisi ilmeiseen arviointivirheeseen.

104 Kantaja kiistää toisaalta sen, että esitetyt negatiiviset tekijät — hinta ja riittämätön kannattavuus — johtuisivat kysymyksessä olevasta tuonnista, koska tämä tuonti on merkittävästi vähentynyt, niin että sen markkinaosuus on laskenut 21,8 prosentista vuonna 1991 tutkimusajanjakson kuluessa 14,07 prosenttiin.

105 Myös tämä väite on hylättävä. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan polkumyyntihinnoilla tuodun tuotteen markkinaosuuden pieneneminen ei estä sitä, että tästä tuonnista voidaan katsoa aiheutuneen vakavaa vahinkoa, jos tämä päätelmä perustetaan niihin erilaisiin tekijöihin, jotka on perusasetuksen 4 artiklan 2 kohdan mukaan otettava huomioon (em. asia Sinochem v. neuvosto, tuomion 108 kohta).

106 Nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa riidanalaisesta asetuksesta ja erityisesti sen 45—48 perustelukappaleesta ilmenee, että vaikka kyseisistä maista peräisin olevan tuonnin markkinalevinneisyys on selvästi pienentynyt, tuonnin markkinaosuus on pysynyt merkittävänä ja toimielimet ovat havainneet alihinnoittelua, joka on vaihdellut 9 ja 26 prosentin välillä. Kuten riidanalaisen asetuksen 57 perustelukappaleessakin todetaan, mononatriumglutamaatti on tavara, jonka valinnassa hinta on ratkaiseva tekijä asiakkaiden kannalta, jotka kaikki ovat teollisia käyttäjiä, joten yhteisön teollisuuden jatkuva heikko kannattavuus johtuu viejien harjoittamasta hinnoittelukäytännöstä. Nämä seikat huomioon ottaen

yhteisön toimielimet ovat syyllistymättä ilmeiseen arviointivirheeseen voineet päätellä huolimatta kysymyksessä olevista maista peräisin olevan tuonnin vähentymisestä, että polkumyyntihinnoilla tapahtuneella tuonnilla, jonka määrä on pysynyt merkittävällä tasolla, on ollut ratkaiseva vaikutus yhteisön teollisuuden jatkuvasti heikkoon taloudelliseen tilanteeseen ja että se on myös aiheuttanut tälle vahinkoa.

Tuonti Brasiliasta

107 Kantaja väittää, että neuvosto on laiminlyönyt sen selvittämisen, onko huomattavan merkittävä, alhaiseen hintaan Brasiliasta tapahtuva tuonti, jota yhteisön tuottajan on väitetty harjoittaneen, vaikuttanut yhteisölle aiheutuneeseen vahinkoon.

108 Ensiksi on huomattava, että kantajan väite koskee vain yhteisön tuottajan tuontia Brasiliasta eikä tuontia Brasiliasta yleensä.

109 Toiseksi on todettava, että riidanalaisen asetuksen 50 ja 51 perustelukappaleesta ilmenee, että toisin kuin kantaja väittää, neuvosto on ottanut huomioon yhteisön tuottajan tuonnin, mutta kuitenkin katsonut, että se edusti vain hyvin pientä osaa tämän tuottajan tuotannosta ja että sen tarkoituksena oli puolustaa sen kilpailuasemaa yhteisössä ja säilyttää markkinaosuus. On myös todettu, että nämä tuotteet jälleenmyytiin normaalein markkinahinnoin.

110 Neuvosto vastasi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kirjallisiin kysymyksiin, että yhteisön tuottajan mononatriumglutamaatin tuonti Brasiliasta oli vahinkoa koskevan tutkimuksen ajankohtana 1,5—7 prosenttia sen mononatriumglutamaatin kokonaistuotannosta. Neuvosto ilmoitti myös, että yhteisön tuottaja jälleenmyi 90 prosenttia Brasiliasta tuodusta mononatriumglutamaatista samalla hinnalla kuin oman tuotteensa ja loput 10 prosenttia alle 2,5 prosentin suuruisella alennuksella.

111 Näin ollen ei voida katsoa, että neuvosto olisi syyllistynyt ilmeiseen arviointivirheeseen katsoessaan, että yhteisön tuottajan tuonti ei ollut syynä yhteisön teollisuudelle aiheutuneeseen vahinkoon (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat 260/85 ja 106/86, TEC ym. v. neuvosto, tuomio 5.10.1988, Kok. 1988, s. 5855, 47 kohta ja asia C-156/87, Gestetner Holdings v. neuvosto ja komissio, tuomio 14.3.1990, Kok. 1990, s. I-781, 57 kohta).

112 Tästä seuraa, että toinen kanneperuste on hylättävä ja että kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

113 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja neuvosto on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantajan on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se velvoitetaan korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan mukaan komissio väliintulijana vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu kolmas jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Kantaja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se velvoitetaan korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut.**

3) **Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Jaeger Lenaerts Tiili

Azizi Mengozzi

Julistettiin Luxemburgissa 30 päivänä maaliskuuta 2000.

H. Jung K. Lenaerts

kirjaaja kolmannen jaoston puheenjohtaja